

Arhim. Ioan Krestiankin

Astăzi este începutul mântuirii noastre

Predici

Traducere din limba rusă

DENIS CHIRIAC

Carte tipărită cu binecuvântarea

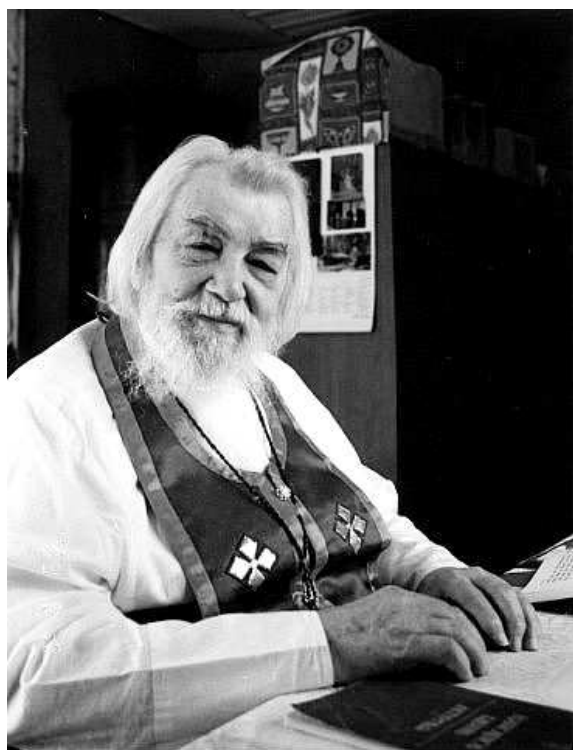
Înaltpreasfințitului

TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Editura DOXOLOGIA

2018

Cuprins

Predică la Nașterea Domnului	7
Predică la Tăierea Împrejur a Mântuitorului	13
Predică la Botezul Domnului – Teofania	20
Predică la Schimbarea la Față a Domnului	27
Predică la Înălțarea Sfintei și de-viață-făcătoarei Cruci	32
Predică la Intrarea Domnului în Ierusalim	38
Predică la Duminica Sfântului Apostol Toma	45
Predică la Înălțarea Domnului	51
Predică la Sfânta Treime	57
Predică la Nașterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu	64
Predică la Intrarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu în Templu	73
Predică la Buna-Vestire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu	80
Predică la Adormirea Maicii Domnului	86

Cuvânt către turma cea cuvântătoare	
Tulburarea actuală în privința noului tip de acte	92
Despre duhovnicie	104
Extrase din manuscrisele	
Părintelui Ioan Krestiankin	115

PREDICĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI

*Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii
lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor,
de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății,
și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus,
Doamne, slavă Ție!¹*

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!

Să ne bucurăm de Domnul, Care ne-a descoperit taina aceasta: Dumnezeu în trup S-a arătat, Mântuitorul sufletelor noastre.

Cu aproape douăzeci de secole în urmă, a avut loc un eveniment crucial pentru umanitate. În micul orășel Betleem din Iudeea, noaptea, în întunericul unei peșteri, s-a auzit un plânset ușor de copil, S-a născut un Om pe pământ, Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al Omului, Vestitor al bunăvoinței lui Dumnezeu. Odată cu nașterea Sa, în somnul neîntrerupt al păcatului s-au ivit zorile unei noi vieți. Iar pe cer a strălucit o stea, „vestind o taină adevărată” celor ale căror inimi și minți tânjeau după tainele proniei lui Dumnezeu. Înțelepții răsăriteni din țări îndepărtate au urmat lumina stelei. În pustia Iudeii a răsunat cântarea îngerească: „Slavă întru cei

¹ Troparul Nașterii Domnului.

de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire!”, cântare ce-i invita la drum, pentru a vedea slava Domnului, pe niște păstori neînvățați ce viețuiau în simplitatea inimii lor și nu dormeau în acea noapte sfântă, păzindu-și turmele. În iesle, ei au găsit un Prunc nou-născut, iar ochii lor duhovnicești, luminați de sus, au descoperit o mare taină. Dumnezeu cel de nedescris, fără de început și de negrăit i-a privit din fașă. Pentru prima oară, atât cei înțelepți, cât și cei simpli, au fost pătrunși deopotrivă de evlavie față de Pruncul-Dumnezeu, Care Și-a ascuns nemăsurata veșnicie în spatele unei zile de naștere în temporalitate. Înțelepții și-au lăsat lângă leagănul Său pruncesc darurile: aur, ca unui Împărat al veacurilor, tămâie, ca Dumnezeului tuturor, și smirnă pentru Cel nemuritor, ca pentru cineva mort de trei zile”. Și s-au întors ei în țările lor, răspândind vestea arătării lui Dumnezeu în trup.

Înțelepții de la Răsărit au devenit primii credincioși, primii propovăduitori ai creștinismului în inima lumii păgâne. Păstorii însă au părăsit turmele necuvântătoare, venind oamenilor, și vin până în ziua de astăzi, vestind bunăvoința lui Dumnezeu și faptul că legea harică a vieții s-a născut pentru om în Dumnezeul-Prunc Hristos. Și ziua nașterii Lui „s-a făcut începutul al mântuirii” pentru întreaga lume. Iar Mama cea tânără s-a smerit înaintea măreției căilor lui Dumnezeu. În bucuria nașterii Fiului-Mântuitor se întrevedea misiunea vieții sale viitoare pe pământ. În peștera Nașterii, doar ea și logodnicul ei Iosif știa taina acestui Prunc. El era Dumnezeu care le-a adus pe toate din neființă la existență, Cel care a creat făpturile din cele patru stihii și a încununat anul

cu cele 4 anotimpuri. Fecioara-Maică Îl înfașă pe Cel ce îmbracă cerul cu nori, Îl hrănește pe Hrănitorul oricărei făpturi, pe Cel Căruia îngerii Îi slujesc. Ea – Fecioara, Fiica omului – Maica Fiului lui Dumnezeu pe Care-L cântă soarele și Îl slăvește luna, Cel pe Care-L însoțesc stelele și Îl ascultă lumina.

Dragii mei, să nu petrecem această mare sărbătoare cu obișnuita indiferență, din pricina faptului că evenimentele respective ne sunt demult cunoscute. Să pătrundem cu inimile și mințile noastre predica tăcută a dumnezeiescului Prunc. Ca Fiu al Omului, El a trecut prin valea plângerii pentru a-i trasa omului calea spre mântuire. Ca Fiu al lui Dumnezeu, El îi dă putere și cele necesare pentru a ajunge la finalitatea acestei căi. Dumnezeu S-a dat pe Sine oamenilor sub chipul unui Prunc neputincios. Împăratul împăraților și Domnul domnilor nu S-a arătat pe pământ în deplinătatea puterii Sale, nici în toată strălucirea slavei Sale, nici în măreția înțelepciunii Sale, ci într-o smerenie profundă a venit să-Și slujească robii. Dumnezeul Cel atotputernic Și-a ales drept patrie Betleemul cel necunoscut, drept mamă – o Fecioară orfană, o peșteră pământească a ascuns taina nașterii Sale, iar primul leagăn fost ieslea vitelor. Oare nu este aceasta o smerenie maximă, până la o umilință totală? Dumnezeul cel bogat, sărăcind, a adus lumii norme de viață necunoscute anterior: bogăția milostivirii și a unei răbdări nemăsurate, izvorâte dintr-o iubire jertfelnică și dezinteresată.

„O mare taină văd, Dumnezeu S-a arătat în trup” – vestea bună despre nașterea Mântuitorului, în fiecare an, timp de 2000 de ani, este adusă umanității, amintindu-ne

de nevoia și de posibilitatea renașterii la o viață nouă, pură, a umanității ce îmbătrânește și slăbește în păcate. Iar noi, cei ce trăim în vremuri atât de îndepărtate de momentul nașterii lui Hristos, nu doar prin credință ne întărim pe calea mântuirii, dar și prin exemplul vieții multor generații care s-au perindat din zilele Mântuitorului până la noi. Sub ochii noștri, cu o precizie uimitoare, se împlinește cuvântul lui Hristos în istoria popoarelor. Toate profețiile vechi referitoare la Mântuitorul s-au împlinit deja; modelul vieții Sale și cuvintele Sale dătătoare de viață și lucrătoare au ajuns până la noi prin Sfânta Evanghelie. Vedem cum poruncile lui Hristos ne hrănesc și cum Biserica Sa, Stâlp și Temelie a Adevărului, continuă să aducă la urechile tuturor predica despre mântuire. Dar oare nu au răsunat în templul lui Dumnezeu cuvintele profetice despre acest Dumnezeu, Prunc bogat și prea plin de viață? „Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri” (Lc. 2, 34).

Ridicarea și căderea! Omule, alege ridicarea. Începe-ți drumul de la smerenia unui Prunc. Treci prin încercarea vieții în Hristos, alungând ispita păcatului ce te înconjoară și, ajungând la abnegație, vei dobândi bucuria vieții în dragoste jertfelnică. Iar pacea și liniștea sufletului îți vor vesti că în ieslea inimii tale S-a născut Hristos. Dar cât de des, prin indiferență și samavolnicie, ne îngădăm căile mântuitoare ale vieții! Slăbim din cauza imposibilității de a supune pronia lui Dumnezeu propriilor poftă. Ne obișnuim să suferim din pricina tulburărilor neîncetate din suflet. Dar iată, Pruncul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a ajuns un călător și un străin pe

pământ, S-a smerit până la starea de rob. Oare nu pro-
nia lui Dumnezeu i-a rânduit o asemenea soartă? Iar El
tace într-o răbdare mântuitoare, pentru noi, cei ce pierim.
Oare nu Dumnezeu i-a dat să bea potirul păcatelor în-
tregii umanități: păcate făcute de cei dinaintea noastră,
de noi și de cei care se vor naște pe pământ până la sfâr-
șitul lumii? Ori El a băut toată amărăciunea lor, spu-
nând: „Nu voia Mea, Doamne, ci voia Ta să fie”. Și dacă
Dumnezeu Fiul, din dragoste față de Dumnezeu Tatăl
și față de omul ce pierea, a acceptat voia lui Dumnezeu,
care presupunea drumul suferinței, atunci oare noi nu
trebuie să căutăm voia pe care Tatăl nostru Cel ceresc
o are pentru noi, pentru a-L urma pe Hristos?

Știind [acestea] și având o neîndoielnică credință că
Pruncul Hristos este Mântuitorul, Răscumpărătorul și
Dumnezeul nostru atotputernic, nu avem de ce să ne fie
frică de dușmanii Adevărului, deși toate puterile iadu-
lui ne războiesc. Nimeni și nimic nu ne poate răpi din
mâinile lui Dumnezeu. Suntem în afara oricărui pericol,
câtă vreme nu ne lepădăm de Mântuitorul prin necre-
dință. Iar iubirea lui Dumnezeu fără părtinire se revarsă
peste cei răi și peste cei buni, îi miluiește pe drepti și îi
acoperă pe păcătoși. Predica tăcută de astăzi, ce răsună
de la leagănul pruncesc al Dumnezeului Cel atotputer-
nic, să trăiască în inimile noastre: „Dacă nu veți fi ca
pruncii, nu veți intra în Împărăția Cerurilor” (Mt. 18, 3).
Așadar, dragii mei, să ne încredințăm cu simplitate și în-
credere copilărească în mâinile proniei lui Dumnezeu,
să ne smerim înaintea căilor înțelepciunii Lui, voia lui
Dumnezeu să devină voia noastră; atunci mărețele și
minunatele promisiuni ale lui Dumnezeu se vor îm-
plini și în noi.

Astăzi, în ziua Nașterii Domnului, Biserica cheamă cerul și pământul [să se desfăteze] de bucuria sărbătorii. Dar cum și prin ce anume va răspunde sufletul nostru acestui îndemn? Oare mai este loc lângă leagănul lui Hristos pentru noi, cei săraci în dragoste și în smerenie, neputincioși în credința noastră slabă și în hotărârea de a-L urma Mântuitorul, oricât de lungă și de grea ar fi această cale?

O, Dumnezeu! Cel care ni L-ai dat pe Fiul Tău! Câte ne dăruiești nouă prin El! Dă-ne puterea să naștem în noi Duhul lui Hristos, pentru a trăi prin viața Sa. Atunci, chiar dacă și împotriva noastră, precum împotriva Lui, se va tulbura Irod și tot Ierusalimul împreună cu el, chiar dacă stăpânitorul acestei lumi și întreaga lume se va război cu noi și cu credința noastră ortodoxă, Tu ne vei acoperi în Taina lăcașului Tău și prin Îngerul Legământului ne vei adăposti pe muntele Tău, în Împărăția Cerurilor. „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă supuneți, căci cu noi este Dumnezeu”!